

N:o 2.

Ank. till Riksd. Kansli d. 24 Febr. 1869, kl. 6 e. m.

Betänkande angående Tullbevillningen.

Sedan Bevillnings-Utskottet till pröfning förehaft såväl de från Kamrarne till Utskottet hänvisade motioner, hvilka afse förändring i nu gällande tulltaxa, som äfven samtliga öfriga tulltaxans stadganden, får Utskottet, jemlikt § 40 Riksdagsordningen, härmed afgifva betänkande angående tullbevillningen.

Då en del af de inom Kamrarne väckta förslag, som röra tullbevillningen, åsyfta mera allmänna förändringar i gällande tulltaxa, tillåter sig Utskottet att för dem främst och i ett sammanhang redogöra. Sådana förslag hafva blifvit framställda:

inom Första Kammaren af Friherre *Sprengtporten, J. W.* (motion N:o 12), som föreslagit: »att med undantag af oarbetadt silfver och guld, apoteksvaror, reseförnödenheter och gångkläder till resandes och sjöfarandes eget behof, en fastställd och i taxan införd inregistreringsavgift, beräknad efter högst 5 procent af medelvärdet, må vid införsel i riket i allmänhet åsättas alla varor, som i tulltaxan äro antecknade såsom tullfria och icke åtnjuta denna tullfrihet på grund af traktater med främmande magter eller konventioner med Norge»; hvarjemte motionären öfverlemnadt åt Bevillnings-Utskottet »att i hvarje särskildt fall föreslå de nedsättningar i den föreslagna avgiften, eller eftergift af densamma, som af förekommande anledningar anses böra ega rum;»

samt inom Andra Kammaren af Herr *P. A. Åkerlund* (motion N:o 256): »att en registreringsavgift, beräknad efter 1 till 4 procent af värdet, må åsättas till utgående af alla varor, som från främmande länder hit införas, dock så att rudimaterier träffas af den lägsta och fabrikatet, i den mån det kan anses vara färdigt, af högre eller den högsta avgiften.»

Såsom grund för återupptagandet i dess väsendtligaste delar af detta sitt vid de båda sistförflutna riksdagarne väckta förslag har Friherre *Sprengtporten* hän-

visat dels till de för detsamma vid dessa tillfällen anförda skäl, dels äfven till sitt vid öfverläggningen i Första Kammaren den 4 Mars 1868 afgifna yttrande, i hvilket förmäles, att om bland de 240 såsom tullfria nu antecknade importartiklar endast de 16 uppgifna artiklar, som i anseende till införselsvärdet, enligt Kommerskollegii berättelser för år 1866, voro de mest betydande, belades med inregistreringsafgift, så skulle denna afgift, beräknad till 3 procent, gifva en inkomst af 1,350,000 R:dr och till 5 procent af 2,250,000 R:dr; samt att det syntes rättvist och billigt, att ej mindre dessa sexton, än äfven de återstående 224 tullfria artiklarne, hvar i sin mån och såvidt det utan hinder af gällande traktater kunde ske, bidrogo till gäldande af de betydliga kostnader, hvilka nu drabbade Statsverket såväl för tullverkets uppehållande som ock i ersättning till stapelstäderna för den fordna tolagen med icke mindre än tre millioner. Herr P. A. Åkerlund åter har, med åberopande af det i Friherre Sprengtportens motion anförda syftsmål och för att lättare bereda framgång åt detsamma, genom sitt förslag velat undanröjja den viktiga invändningen, att den ifrågasatta inregistreringsafgiften skulle komma att hårdt drabba våra näringar genom att beröfva dem det ringa skydd, hvaraf de ännu äro i åtnjutande. Det är i sådant hänseende som Herr Åkerlund föreslagit den progressiva inregistreringsafgiften från 1 procent å råvaror ända till 4 procent å fullfärdiga industriprodukter; hvarjemte detta förslag äfven deruti afviker från Friherre Sprengtportens, att då detta sistnämnda åsyftar en inregistreringsafgift endast å nu tullfria varor, Herr Åkerlunds deremot yrkar fastställande af en dylik afgift enligt särskild tarif å alla äfven tullpligtiga införselsartiklar.

Utskottet, som helt och hållet delar de åsigter, hvilka af Bevillnings-Utskottet vid de tvänne sista riksdagarne i anledning af då väckta motioner om införande af en s. k. inregistreringsafgift uttalades, anser sig så mycket mindre nu behöfva eller ens böra ingå i någon vidlyftigare vederläggning af det nu åter upptagna förslaget, som de dermed likartade vid oförmälda tvänne riksdagar icke vunnit någondera Kammarrens bifall. — Med anledning af Friherre Sprengtportens ofvanåberopade yttrande må dock här erinras, att af de deri uppräknade 16 mera betydande införselsartiklar, hvilkas beläggande med förment låga inregistreringsafgifter skulle kunna inbringa uppgifna betydliga inkomstbelopp, de tvänne näst spanmål värdefullaste eller bomull och stenkol, redan under den tid, då prohibitivsystemet ännu i vår tullagstiftning tillämpades, blefvo befriade från de förut stadgade införselsafgifter, hvilka, ehuru icke högre än den af Friherre Sprengtporten nu ifrågasatta inregistreringsafgiften, likväl rätteligen benämndes införselstull och befunnos så hinderliga för vår industriella utveckling, att de icke längre borde bibehållas. — Å bomull utgjorde nemligen införselstullen till och med 1841, efter hvilket år den upphörde, allenast $1\frac{1}{2}$ öre per skålpund, då deremot den af Friherre Sprengtporten föreslagna inregistreringsafgift, enligt det i Friherrens ofvanåberopade yttrande antagna varuvärde, skulle hafva kommit att utgå med ett tre- till femdubbelt högre belopp, och enligt nu gällande värde å bomull, utgå med $2\frac{1}{4}$ å $3\frac{3}{4}$

öre per skålpund. Stenkol åter, som vid 1844—1845 årens riksdag befriades från införselstull af $12\frac{1}{2}$ öre per tunna, skulle nu, enligt Friherre Sprengtportens förslag, beläggas med en inregistreringsafgift, som efter 3 procent af värdet uppginge till omkring $7\frac{1}{2}$ öre, men efter 5 procent till $12\frac{1}{2}$ öre per tunna.

Utskottet har anfört dessa exempel endast för att visa, till hvilken beskattning den äskade inregistreringsafgiften skulle leda.

Betraktar man åter frågan ur industriens synpunkt, så inses lätteligen att den industri, som sysselsätter sig med förädling af hittills tullfria, men genom inregistreringsafgiften åter tullbeskattade råämnen, i allmänhet måste tillgodoses med motsvarande förhöjning af tullsatserna å fabriken, och att sålunda hela vår tulllagstiftning åter i reaktionär riktning förändras, hvilken förändring, oafsedt alla öfriga hinder deremot, säkerligen icke, efter all hittills vunnen erfarenhet, skulle bidra till vinnande af det med registreringsafgiften åsyftade ändamål — en ökad statsinkomst.

Dessa anmärkningar träffa naturligen till största delen äfven Herr Åkerlunds förslag, mot hvilket dessutom anmärkas må, att den åberopade billighetsgrunden, enligt hvilken tullfria varor böra deltaga i omkostnaderna för tullverkets uppehållande, blifvit genom yrkandet på inregistreringsafgift äfven på tullpligtiga varor undanskjuten, samt att förslaget i sjelfva verket afser en allmän tullbeskattning vid sidan af tulltaxan. — Äfven om ett sådant tillvägagående vore i allmänhet lämpligt eller, på sätt motionären förmenat, skulle kunna med en bokstafstolkning af gällande traktater försvaras, torde likväl kunna ifrågasättas, om en Stat borde handla på sådant sätt. Men, enligt Utskottets åsigt, har motionären misstagit sig i fråga om en dylik åtgärds förenlighet med den af honom åberopade handelstraktaten med Frankrike. Den af motionären citerade artikeln 10 i nämnda traktat afser nemligen något helt annat än de genom traktaten ömsesidigt bestämda tullafgifter, hvilka deremot i artiklarne 2 och 3, med deri åberopade, traktaten bilagda specifika tarifer, finnas upptagne och icke kunna af någondera kontrahenten ensidigt förhöjas.

Utskottet får alltså hemställa:

I:o

att såväl Friherre Sprengtportens oförmälda motion (N:o 12) som äfven Herr P. A. Åkerlunds motion (N:o 256) icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Vidare har inom Andra Kammaren Herr *Johan Olsson* (motion N:o 336) föreslagit: att Kongl. Kungörelsen af den 24 Mars 1865 »måtte upphävas och

Riksdagen åter vidtaga sin grundlagsenliga rätt att i fråga om tullsatserna i afseende å alla de nationers handel på Sverige, som icke med vårt land afslutat särskilda handelstraktater, bestämma dessa satser med uteslutande afseende på hvad vårt lands eget bästa kräfver».

Omförmälda Kongl. Kungörelse, hvarigenom den, med anledning af trakta- ten med Frankrike och i öfverensstämmelse med samma traktat omarbetade tull- taxa fastställdes till efterrättelse, har i formelt hänseende redan blifvit upphäfd genom den efter 1865—1866 årens riksdag utfärdade nya tulltaxa. Den grund- sats, som i samma Kungörelse uttalades om i allmänhet lika tullbehandling af samma slags varor, utan afseende å produktionsorten, är dock icke mindre vid nyssnämnda riksdag och sedermera vid 1867 och 1868 årens riksdagar än äfven under en lång tid dessförinnan hos oss, liksom i de aldraflesta civiliserade länder, allmänt erkänd och tillämpad. Långt ifrån att tillämpningen af denna grundsats kan, på sätt motionären förmenat, anses lända till skada för vår handel och sjö- fart, är det just erfarenheten och insigten deraf, att differential-tullsystemet för- ryckte handelns naturliga utveckling och lade hämmande band på sjöfarten, som slutligen föranledde detta systems förkastande. En återgång till detta föråldrade system skulle icke heller för oss underlätta utverkandet af fördelaktiga reciprocitets- bestämmelser inom andra länder, med hvilka vi befinna oss i mera eller mindre lifliga handelsförhållanden, men väl skulle en sådan åtgärd, om den eljest vore med en klok lagstiftning förenlig, kunna mot Sverige framkalla repressalier, genom hvilka vår handel otvifvelaktigt skulle ådragas större förkuster än de genom motio- närens förslag möjligen erhållna fördelar kunde uppväga. Våra förnämsta export- artiklar tillgodonjuta nemligen till följd af sin beskaffenhet vida allmännare antin- gen fullständig tullfrihet eller åtminstone lindrigare tullbehandling inom de flesta andra länder, än deras produkter hos oss. Dels till följd af traktater och dels på grund af allmänt antaget tullsystem äro dessutom våra exportartiklar i de flesta stater redan i åtnjutande af lika tullbehandling med de mest gynnade nationers, och återupptagandet af ett differential-tullsystem skulle således äfven af detta skäl vara utan ändamål.

Utskottet får alltså hemställa:

2:o

att Herr Johan Olssons motion (N:o 336) icke må till någon åtgärd föranleda.

Sedan sålunda blifvit redogjort för de förslag af allmännare omfattning, som till Utskottet inkommit, får Utskottet nu afgifva yttrande angående emottagna motioner, som afse förändring af mera speciela tullbestämmelser i

Införselstarifen.

Inom Andra Kammaren har Herr C. J. Grafström (motion N:o 40) föreslagit, dels att rubriken *apotheksvaror* måtte erhålla följande lydelse: »Apotheksvaror, alla i taxan ej specificerade, enkla eller sammansatta, till införsel af apothekare eller den, som erhållit Sundhets-kollegii tillstånd att med sådana varor idka handel eller, efter Sundhets-kollegii, Vetenskaps-akademiens eller vederbörande universitets-fakultets hörande, af vetenskapsmän till begagnande för vetenskapliga ändamål eller ock af näringsidkare för åstadkommande af sina tillverkningar — fria»;

dels att kemiskt-tekniska preparater, ej specificerade, må, utan afseende å till hvad ändamål de införas, erlägga en tull af 5 procent af värdet;

dels att *rötter*, alla slag, ej specificerade, må förklaras tullfria, samt att *storax* må hänföras till gummi, *enbärsmos* och *flädersmos* till sirup, *flädersaft* till bärsaft och slutligen *violrot* ur taxan få utgå.

Motionären, som vid sistlidna riksdag väckte förslag, att de nu förekommande inskränkningar i rättigheten till införsel af apotheksvaror måtte upphävas och fri införsel deraf således allmänt medgifvas, hvilket förslag äfven af Bevillnings-Utskottet tillstyrktes, förklarar sig visserligen allt fortfarande anse en dylik allmän införselsfrihet af dessa artiklar vara för industriens utveckling mest fördelaktig, men har dock velat på ofvananförda sätt inskränka och modifiera sitt förslag för att dermed lättare bereda det framgång. Enligt denna modifikation skulle den rätt till införsel af apotheksvaror, som gällande tulltaxa endast under förbehåll af Kommers-kollegii pröfning medgifver näringsidkare, som styrka sig vara i behof af dylika varor för åstadkommande af sina tillverkningar, näringsidkare tillstädjas utan föregången pröfning af Kommers-kollegium och utan särskildt bevis om varornas behöflighet för uppgifvet ändamål. Vidare skulle den tullfrihet, som för medicinska behof är medgifven i afseende å kemiskt-tekniska preparater, ej specificerade, komma att upphöra; samt slutligen de hänvisningar till apotheksvaror, som i gällande tulltaxa finnas lemnade för öfriga ofvan uppräknade varor, komma att på föreslaget sätt förändras.

Såsom ofvan är antydt, tillstyrkte Bevillnings-Utskottet vid sistlidna riksdag, med anledning af en äfven då af Herr Grafström väckt motion, såväl allmän tullfrihet för apotheksvaror som hufvudsakligen enahanda förändringar i öfrigt, hvilka af samma motionär nu blifvit ifrågasatta, endast med den anmärkningsvärda skiljaktighet att tullfrihet för ej specificerade kemiskt-tekniska preparater jemväl borde såsom allmän regel medgifvas, hvilka förslag dock icke vunno Kamrarnes bifall.

Ehuru Utskottet, då frågan nu åter blifvit väckt, hvarken bör eller vill dölja sin mening, att de af Bevillnings-Utskottet vid sistlidne riksdag i ämnet uttalade åsigtger ega full giltighet, synes det Utskottet dock icke rätt lämpligt att vid Kam-

rarnes hufvudsakligen oförändrade sammansättning och utan några tillkomna nya skäl eller inträffade förändrade förhållanden i öfrigt, nu till förnyad pröfning framlägga förslag, som för tiden icke hafva synnerlig utsigt till framgång. Då Utskottet således af detta skäl anser sig nu icke böra förnya Bevillnings-Utskottets vid sistlidna riksdag i förevarande ämne framställda, följdriktigt affattade förslag, och den af Herr Grafström ifrågasatta förändring, hvad angår den hufvudsakliga artikeln apoteksvaror, skulle lemna näringsidkarne rätt att införa dylika varor, under det samma rätt för vetenskapsmän gjordes beroende af särskild pröfning och för andra medborgare alldeles icke vore medgifven, har Utskottet funnit sig böra hemställa:

3:o

att Herr Grafströms motion (N:o 40) icke må af Riksdagen bifallas.

Artiklarne *hudar* och *skinn*, till pelsverk hänförliga, draga i nu gällande taxa en lika hög tull antingen de äro beredda eller oberedda. Under anförande, att en dylik anordning icke syntes rätt förenlig med den allmänna grundsatsen rörande förhållandet i afseende å tullbeskattningen mellan råämne och förarbetad vara, samt att i förevarande fall den efter vigt utgående tullsatsen drabbade hårdast den oberedda varan, hvilken ofta vore från 30 ända till 75 procent tyngre än den från all orenlighet befriade förädlade, har Herr *C. J. Grafström* inom Andra Kamraren (motion N:o 339) bland annat föreslagit: »att tullen på hudar och skinn, pelsverk, oberedda, nedsattes med minst 30 procent.»

Lika med motionären anser Utskottet ovedersägliga skäl förefinnas att vid tullbeskattningen göra skilnad mellan oberedda och beredda pelsverk. Men då den af motionären lemnade utredning af hithörande omständigheter och det af honom framställda förslag icke synas tillfredsställande, har Utskottet funnit sig böra härutinnan söka de upplysningar, som äro att inhemta i det af 1863 års tullkomiterade afgifna betänkande, och tror Utskottet lämpligast att i sin helhet återgifva hvad det samma i ämnet innehåller.

Till *pelsverk hänförliga* hudar och skinn finnas inom sina särskilda klasser för närvarande lika tullbeskattade, antingen de äro oberedda eller beredda. Jemte det en sådan anordning ej syntes väl förenlig med den allmänna grundsatsen rörande förhållandet härutinnan emellan råämne och förarbetad vara, har upplyst blifvit, i hvad ifrågavarande artiklar angår, att de oberedda skinnen, som naturligen äro af mindre värde än de beredda, dessutom i vigt öfverstiga dessa med 10 å 12 procent; hvaraf blir en gifven följd, att tullen ställer sig i betydligt ökad mån högre för de förra än för de sednare; och lærer skilnaden härutinnan, enligt uppgift, i vissa fall gå ända derhän, att afgiften å de oberedda skinnen, efter nuvarande bestämmelse, stundom kan beräknas vara till och med 25 procent högre än å de beredda. Un-

der sådana omständigheter låter det sig icke allenast med fördel göra att utifrån till beredning intaga oberedda skinn, utan det faller sig äfven mången gång billigare att, enär fabrikationen i detta hänseende i utlandet drifves med tillhjälp af maskineri och i stor skala, till dylik beredning utsända oberedda skinn, som inom landet erhållits, samt att derefter mot erläggande af tull åter införa dem, än att här bereda desamma. På grund häraf hafva komiterade ansett skäl vara att i afseende på tullbeskattningen skilja de oberedda skinnen från de beredda.

Vidkommande dernäst klassifikationen af de särskilda skinnslagen äro, i 1863 års taxa, de mindre dyrbara af dessa specificerade, hvaremot de af högre värde äro inbegripna under klassen »andra slag.» Då emellertid nya sorter af de mindre dyrbara skinnslagen årligen tillkomma, under det de dyrbarare på det hela kunna antagas redan vara kända, måste deraf blifva en följd, att förstnämnda sorter, som med den nuvarande uppställningen af rubriken icke finna plats inom någon af de genom specifikationen slutna klasserna och sålunda låta sig hänföras endast till »andra slag», derigenom komma att draga en tull, som icke är för dem hvarken lämplig eller afsedd. Till förebyggande häraf hafva, i motsats mot hvad förut egt rum, de dyrbarare skinnslagen nu, i hvad angår »oberedda» sådana, blifvit specificerade, och alla öfriga sammanförda under den gemensamma afdelningen »andra slag.»

I fråga om tullsatsen, har denna, som för sistnämnda afdelning för närvarande utgör 1 R:dr per skålpund, blifvit, i afseende på de oberedda skinnen, vid detta be-
lopp bibehållen för de dyrbarare, nu specificerade slagen, hvilka, såsom redan antydts, hittills varit under sagda afdelning inbegripna. För de mindre dyrbara deremot, i 1863 års taxa belagda med en afgift af dels 10, dels 40, dels 15, dels 25 öre per skålpund, har bemälda tullsats, såväl i betraktande af medelvärdet å hithörande artiklar, som med afseende derpå, att densamma nu gäller endast oberedda skinn, blifvit, såsom ett medium i detta hänseende, förslagen till 20 öre per skålpund.

Enär, beträffande de beredda skinnen, dessa, enligt komiterades uppfattning, bort i ökad mån, i jmförelse med de oberedda, tullbeskattas endast för beredningskostnaden, har tilläggsafgiften, för vinnande af enkelhet, synts lämpligen kunna bestämmas i procent af råvarutullen, hvadan för denna klass icke någon specifikation funnits vara af nöden. Och har nämnda afgift, på grund af beredningskostnadens förhållande till sagde tull, blifvit föreslagen till 20 procent af denna.

För fullfärdiga persedlar åter, med pelsverk till öfvertyg, hvilken artikel är att betrakta såsom ett slags tvåfaldt förädlad vara och i hvilken ofta äfven finnes anbragt dyrbarare tyg till foder, m. m. har tilläggsafgiften ansetts böra utgå med 40 procent af råvarutullen.

I fullkomlig öfverensstämmelse med hvad Tullkomitéen sålunda anfört och hemställt, föreslår Utskottet, med anledning af Herr Grafströms omförmälda motion:

4:o

att den, under hufvudrubriken *hudar* och *skinn* förekommande underafdelningen *pelsverk* må erhålla följande lydelse:

Pelsverk:

oberedda:

bäfver, hiller, kinkilla, mård, närtz, sobel, svarträf och blåräf

samt utter 1 skålp. 1: —

andra slag 1 skålp. — 20.

beredda, lösa eller hopsydd, förtullas lika med samma slag oberedda med tillägg af 20 procent;

fullfärdiga persedlar, med pelsverk till öfvertyg, såsom skinnpelsar, muffar, kragar, m. m., förtullas lika med pelsverket oberedt, hvaraf de bestå, med tillägg af 40 procent.

Inom Andra Kammaren har Herr *P. C. Olsson* (motion N:o 54) föreslagit, att rubriken *socker* måtte erhålla följande lydelse:

Socket *a)* raffineradt eller oraffineradt, till färgen icke mörkare än N:o 18 af den i verldshandeln gällande Holländska standard, hvarå normalprof genom Generaltullstyrelsens försorg hållas vederbörande tullkammare tillhanda — 1 skålpund — 14 öre;

b) alla andra slag, till färgen mörkare än nämnda standardnummer, äfven om varan inkommer i upplöst eller flytande tillstånd — 1 skålpund — 10 öre.

Motionären åsyftar sålunda att ur taxan borttaga den nu stadgande främsta grunden för tillämpningen af de olika tullsatserna å artikeln socker, nemligen skillnaden mellan raffinerad och oraffinerad vara, och anför till stöd för detta förslag, bland annat, att nu gällande bestämmelse i detta afseende gifver anledning till osäkerhet och godtycklighet vid tullbehandlingen af olika sockerslag, enär det icke alltid låter sig med bestämdhet afgöra, om ett sockerslag bör hänföras till »raffineradt» eller »oraffineradt», samt om det följaktligen bör draga den högre eller lägre tullsatsen, till bestyrkande hvaraf motionären anför det exempel, att s. k. »mascovad eller pudersocker» redan länge varit förtulladt såsom råsocker med den lägre tullsatsen, men nu plötsligt blifvit under benämning farinsocker hänfördt till raffineradt och följaktligen belagdt med högre tull.

Då likväl, enligt hvad Utskottet varit i tillfälle inhemta, någon synnerlig svårighet vid särskiljandet af raffineradt och oraffineradt socker icke lärers möta;

då der-

då derjemte, genom motionärens förslag att låta färgen ensamt bestämma tullsatsen å de olika sockerslagen, äfven obestriddigen raffinerad vara, såsom t. ex. kandi, skulle komma att till men för statsverket införtullas såsom råsocker; samt då slutligen den vid förädlingen af råsocker erhållna biprodukt, som bär namnet farin, är intagen i beräkningen af råsockrets afkastning i raffineradt socker är bestämd, och farinsockrets införtullande såsom råvara följaktligen skulle åstadkomma en minskning i det raffinaderierna medgifna tullskydd, hvartill Utskottet icke nu finner någon anledning, så får Utskottet hemställa:

5:o.

att Herr P. Olssons motion (N:o 54) må lemnas utan afseende.

Artikeln *späck* drager nu, i likhet med hvad för *tran* är stadgad, en tull af 1 öre per skålpund. Herr C. J. Grafström har inom Andra Kammaren (motion N:o 339) hemställt, att, då späck är råvara till tran och den nu stadgade tullsatsen å denna råvara syntes vara ett hinder för trankokeriernas utveckling, artikeln späck må få tullfritt införas. Utskottet kan visserligen icke underkänna riktigheten af det uppgifna förhållandet, men då, enligt Kommers-kollegii berättelser, tullen å artiklarne tran och späck lemnat år 1867 en inkomst af 15,791 R:dr och af dessa berättelser icke låter sig urskiljas, huru stor del af denna inkomst härflutit särskildt från den till tullfrihet föreslagna artikeln späck, samt då anledning, Utskottet vederligen, icke förefinnes att antaga det genom medgifvande af den föreslagna tullfriheten någon afsevärd industri för trankokning skulle inom landet framkallas, finner sig Utskottet under nuvarande förhållanden böra hemställa:

6:o.

att Herr C. J. Grafströms motion (N:o 339) i här omförmälda hänseende icke må till någon åtgärd föranleda.

Under åberopande deraf att *stenkolstjära*, som i gällande tulltaxa är åsatt tull af 25 öre per centner, på sednare tid i så ringa mån varit föremål för införsel, att

Bih. till Riksd. Prot. 1869. 5 Saml. 1 Afd. 2 Häft. 2

den under åren 1858—1867 lemnat en tullinkomst af i årligt medeltal endast 171 R:dr; att denna varuartikel utgjorde ett råämne för förädling vid flera fabriker i landet till kreosotolja, benzin och andra viktiga konserveringsmedel och i synnerhet till den för landtbruket och näringarne särdeles viktiga artikeln af asfalt, samt att sistnämnda vara, till hvars åstadkommande åtginge dess dubbla vikt stenkolstjära, sålunda genom tullsatsen å denna sednare fördrades med 50 öre per centner utan gagn för Staten eller någon inhemsk industri; hafva åtskilliga industriidkare hos Kongl. Maj:t anhållit om borttagande af ofvannämnda tullsats å stenkolstjära, hvilken anhållan blifvit tillstyrkt af General-tullstyrelsen, som funnit med nu i allmänhet tillämpade grunder för tullagstiftningen oförenligt att bland råämnena eller biprodukter, tjenliga till vidare förädling, stenkolstjära undantagsvis drager tull vid införseln samt att denna tulls upphörande så mycket mera borde anses påkalladt, som den af stenkolstjära åstadkomna produkten asfalt redan vore tullfri förklarad. Utskottet, som från Kongl. Maj:t fått sig öfverlemnade handlingarne i frågan, får, på grund af hvad sålunda blifvit anfördt, och då statsverkets inkomst af tullen å stenkolstjära är alltför obetydlig att kunna anses uppväga de af varans frigifvande beroende viktiga industriela intressen, hemställa:

7:o.

att artikeln stenkolstjära må få tullfritt i riket införas.

Då tullsatserna å artiklarne *bränvin* och *sprit* äro beroende af de afgifter, Riksdagen kan komma att åsätta den inhemska tillverkningen af nämnda varor, då vidare tullbestämmelserna i afseende å *dricka*, *porter*, *öl*, och *tobak* möjligen behöfva underkastas förändringar i anledning af Riksdagens blifvande beslut angående väckta förslag om särskild beskattning af dessa artiklar, samt då slutligen tullafgifterna å *æther* och *æther spirituusus* jemte *ättika* böra bestämmas med afseende å de på bränvin och sprit, så får Utskottet hemställa:

8:o.

att med pröfningen af tullsatserna å samtliga dessa artiklar må få anstå, till dess Riksdagen i förrberörda hänseenden fattat beslut.

Vid granskningen af tulltaxans stadganden i öfrigt har Utskottet, som icke ansett skäl förevara att nu åter underställa Kamrarnes pröfning de vid sistlidna

riksdag af Utskottet väckta, men då underkända förslag, funnit sig sakna anledning att föreslå andra förändringar än de här förut omförmälda; hvilket

Utskottet får för Riksdagen anmäla.

Stockholm den 24 Februari 1869.

På Utskottets vägnar:

C. J. Oscar Alströmer.

N:o 3.

Ank. till Riksd. Kansli d. 24 Febr. 1869, kl. 6 e. m.

Betänkande, i anledning af väckta motioner rörande dels nedsättning af det enkla brefportot och afgiften för slutna rekommendationer, dels utbytande af tidningsstämplings-afgiften mot lämpligt postporto.

I tvänne inom Andra Kammaren väckta motioner (N:ris 38 och 200) hafva Herr *V. M. Beronius* och Herr *T. Ekenstam* föreslagit, den förre: »att det enkla brefportot för inrikes brefvexling nedsattes från sitt nuvarande belopp, 12 öre, till 10 öre Riksmünt;» den sednare:

»1:o att afgiften för hvarje portosats för orekommenderade bref bestämmes till 10 (tio) öre R:mt, samt

2:o att för slutna rekommendationer af bref stipuleras en afgift af 15 (femton) öre samma mynt».

I afseende å den föreslagna nedsättningen af det enkla brefportot får Utskottet erinra derom, att, då vid sistlidne riksdag samma fråga var å bane, lernade tillförlitliga uppgifter vid handen, huru en sådan nedsättning, som icke kunde gifva utsigt till någon snart märkbar tillökning i brefvens antal, högst sannolikt skulle beröfva Postverket en inkomst af ungefär 200,000 R:dr, hvilken förlust då